

— Дявола да ги вземе тѣзи Турци! ядосано извикаха нѣколко опълченци, до кога ще бѣгатъ?

— Въ Одринъ, Одринъ, юнаци! Тамъ ще ги стигнемъ, извика единъ опълченецъ.

— Хмъ отъ шепа хора бѣгатъ! . . . Хайде бакалжмъ или ний въ капана, или Турцитѣ въ човала, каза единъ отъ опълченцитѣ.

Дружинитѣ се спрѣха. Бѣше се вече стъмнило, когато се получи донесение, че Турцитѣ били отстъпили, прѣслѣдвани отъ нашата кавалерия. Слѣдъ една малка почивка дружинитѣ, безъ да бѣха видѣли Турчинъ, се опѣтиха назадъ — къмъ бивуака, кждѣто и пристигнаха. Едва послѣ полунощъ се върнаха сотнитѣ съ двѣтѣ си оржидия.

Въ сѣщото това врѣме, когато 1 и 3-я дружини бѣха заминали за къмъ Твърдица, 5-а и 6-а дружини заедно съ стрѣлковата бригада и кавалерията бѣха заминали за Казанлъкъ.

4 Юлий. Страшно бѣхъ ядосанъ. Назначенъ бѣхъ отъ щаба на опълчението началникъ на командата, която щѣше да конвоира плѣннитѣ Турци и раненитѣ и болни войници до Търново. Само едната мисль, че ще се отдѣлямъ отъ дружината и пакъ щѣхъ да се катеря по вчерашния пѣтъ, ме привеждаше въ отчаяние.

Безъ да губя врѣме, отидохъ при Подполковникъ Калитинъ и го помолихъ да ходатайствува за отмѣнение моето назначение.

— Добрѣ, вий ще останете при дружината, ми каза той, азъ ще доложя на генерала, че ми трѣбватъ.

Като че цѣло брѣме падна отъ гърба ми. Азъ бѣхъ увѣренъ, че, щомъ дружинния командиръ кажеше въ щаба за отмѣнение моето назначение, то щѣше да се сбъдне.

Тѣй, дѣйствително, и стана. Вмѣсто мене бѣше назначенъ подпоручика отъ 1-ва дружина Дѣловъ. Още въ сѣщия день, обаче, получихъ ново, пакъ не по характера ми, назначение: да ходя съ команда войници по селата за продукти, — но при все това азъ бѣхъ доволенъ, защото оставахъ при дружината. Съ командата отъ 20 человекъ азъ заминахъ къмъ западъ